

SPEJDERNES MAGASIN

42. årgang

nr. 8. november 1958

Baden-Powell fortæller om

Iagttagelsesevne og slutninger

Følgende historie er ingen fabel, men en hændelse.

Et selskab lærde mænd og forskere var i færd med en videnskabelig ekspedition til det indre af Australien, og det var på et hængende hår, at de havde fået en tragisk død i det vældige land, som omsluttede dem. At de kom fra det med livet, kan de takke en lille 14-årig indfødt, som de mødte, for, på grund af hendes iagttagelsesevne, slutninger og hendes opfindsomhed. Halvt opgivende af tørst søgte de over en slette for at finde en dråbe vand. Da fik pigen øje på nogle myrer, som krøb op ad en træstamme og forsvandt gennem et lille hul i barken. Hun drog hurtigt den slutning, at de måtte have en særlig grund til at krybe derind, og da hun stak en pind i hullet, opdagede hun, at der var vand i den udhulede stamme. Da skrællede hun barken af nogle friske kviste, så hun fik en hel række små rør. Dem satte hun fast, det ene i det andet, stak til sidst den ene ende af røret gennem hullet i træet og havde på den måde et instrument, hvorved

hver enkelt i selskabet kunne op-
suge, hvad han havde lyst til af
vandet.

Hvad der reddede dette udmærkede selskab var ikke deres kundskaber i græsk eller den højere matematik, men det var naturkundskaben hos et barn.

Lige som disse lærde herrer fik også jeg en indfødt til at lære mig iagttagelsesevne og slutning. Det skete, da jeg for mange år siden rekognoscerede fjenden i Matabeleland.

En tidlig morgen red jeg sammen med min zulu-tolk over en åben græsslette. Pludselig så vi fodaftryk af adskillige kvinder, som var gået i retning af nogle højder i nogle miles afstand, hvor vi mente, fjenden opholdt sig.

Et mahobahoba-blad lå omtrent ti meter fra sporet. Der var intet træ i nærheden, hvor vi stod, men vi vidste, at der noget fremme fandtes træer af den slags, hvortil bladet hørte, i en by femten mil i den retning, hvorfra sporene kom.

Tegnet tydede altså på, at kvinderne var kommet fra denne by,

havde ført bladene med sig og var gået i retning mod højderne.

Bladene var fugtige og havde lugten af de indfødtes øl. Heraf drog vi den slutning, at kvinderne havde båret krukker med øl på hovedet, og som sædvanligt haft krukernes åbninger tilstoppet med løvbladene.

Dette blad var faldet af og var blæst ti meter fra sporet. Men der havde ikke været nogen vind siden kl. 5 om morgenen, og nu var klokken 7.

Heraf sluttede vi, at en skare kvinder om natten havde båret øl fra byen til fjenden oppe på højderne. Der måtte de være nået frem ved 6-tiden. Troligt nok ville mændene begynde at drikke med det samme, eftersom øllet bliver surt, når det gemmes for længe, og burde således, ved den tid vi ankom, være blevet lidt søvnige af drikken. Altså ville vi få et gunstigt tidspunkt til at rekognoscere deres stilling.

Vi handlede i overensstemmelse med de oplysninger, vi var kommet til, og det lykkedes fuldstændigt.

I dette nummer:

Forsidebilledet stammer fra Gilwell-Park og er fotograferet af redaktøren.

B.-P. fortæller om iagttagelsesevne og slutning	142	Pindekompass	149
Den levende patrulje	143	Indianerliv	150
Temnæs — ny roverhytte	145	Jubilæumslejren 1959	152
Spejder-Jul	145	Junglenyt	154
Skovmænd skal have mågekød ..	146	Anden stjerneprøve	155
Gennem svenske seer	147	Lange Veje	155
		Spejder-Tidende	157

FRITZ BAY tegner og GAMLE SPÆTTE fortæller om

Patruljesærpræg, patruljetegn og valgsprog

PATRULJESÆRPRÆG

Vi har talt om mange former for patroljesærpræg i denne artikelserie, så jeg kan kun knytte nogle enkelte til.

Har I et patruljestempel i din patrulje — som I mærker alle patruljens bøger, brevpapir og konvolutter med?

Selve stemplet laves f. eks. ved at skære ud i linoleum (patruljedyr, bomærke og navn). Eller måske endnu nemmere. Først klipper du dit motiv ud i et stykke karton, så tager du en af disse cykellapper fra cykellappegrejer, river lærredet af og fæstner kartonen til lappen, klipper nu gummilappen til efter kartonen, klistrer det på en træklods og dit stempel er færdigt.

Man kan også lave fine ting i kartoffeltryk — selve skaffet på stemplet, kan være udskåret som en miniaturrettempel — eller være selve patruljedyret udskåret i træ.

Har I et hemmeligt mærke i jeres patrulje, som kun indviende medlemmer af patruljen må bære og kende betydningen af?

Jeg har allerede under udendørs-ceremonierne omtalt forslag til sådanne, men jeg skal give et par forslag endnu:

I en Egerpatrulje, jeg kendte, bar alle medlemmerne en Egerntand på venstre skulderstrop. En anden Egerpatrulje ved jeg, at de en gang lagde et dødt eger i en myretue, da de nogen tid efter

kom til myretuen, fandt de skelettet af egernet helt rengnavet. De tog nu rygraden og uddelte en hvirvel til hvert medlem i patruljen. Denne hvirvel bærer medlemmerne i denne Egerpatrulje i en rød silkesnor hængende om halsen. Når man valgte en rød silkesnor var det fordi patruljen havde læst, at når adelsmænd i England skulles hænges i gamle dage, havde de ret til at kræve en rød silkesnor. Denne patruljes bomærke var naturligvis en rygrad. Patruljens motto: »Rygradens styrke afhænger af den svageste hvirvel«. Og ingen i den patrulje ønskede at blive betegnet som den svageste hvirvel, og kun når alle hvirvle var samlet var rygraden hel.

Ellers er der mange patruljer, der har små træoblater, hvor patruljens bomærke er indbrændt — bomærke der f. eks. hentyder til patruljens valgsprog — at man selvfølgelig ikke må røbe disse tings betydning er en selvfølge, men at de beskytter bærerne af dem, som vi kender det fra de indfødtes amuletter, er ikke ualmindeligt i mange patruljer. Hvordan er det i din patrulje?

PATRULJETEGN

Når vi spejdere mødes, plejer vi, når vi er i uniform, at hilse på hinanden med spejdertegnet. Men jeg har hørt om en patrulje, som havde et specielt tegn, som man hilste på sine patruljekammerater,

enten man var i uniform eller ej, ja, det er endda så vidt, at selv gamle patruljemedlemmer hilser på hinanden på denne måde, når de løber på hinanden. Forresten en ting, som patruljen lever højt på, idet gamle medlemmer af patruljen, på grund af den specielle hilsen, stadig holder kontakt med deres gamle patrulje, disse gamle medlemmer har undertiden hjulpet patruljen med mange ting, både økonomisk og med at skaffe lejrpladser og forskellige materialer. Du er naturligvis spændt på at høre, hvordan dette tegn var, men jeg må desværre ikke røbe det. Men jeg kan fortælle dig så meget, at det var en idé, de havde taget fra indianerne, idet næsten hver stamme, har en speciel tegn at hilse på, ved f. eks. at tage hånden op bag nakken og stikke et bestemt antal fingre op over hovedet som en slags fjer. På den måde kan så indianerne se, hvilken stamme de tilhørte, og sådan en hilsen havde de i denne patrulje.

PATRULJEKALD

Når du har læst spændende indianerberetninger eller beretninger om andre primitive folkeslag, vil du sikkert have læst om hvordan disse mennesker ofte kunne efterligne dyrestemmer på en meget naturtro måde, idet man brugte disse dyreefterligninger som et bestemt signal, når man f. eks. var på krigsstien, så fjenden ikke anede

uråd. Har I aldrig i din patrulje haft brug for et sådant signal. Har I aldrig været ude for, at I sammen men en anden patrulje går og leder efter en post, pludselig er der en fra din patrulje, der finder posten. I vil gerne have din patrulje samlet, men I mangler et signal, som I kan anvende, uden den anden patrulje aner uråd. Eller vi tænker os, at I er ude på terrænleg; et par fra din patrulje, har fundet skatten, og ligger nu skjult med skatten under nogle grænser, og vil gerne vide, om dem, som de kan høre liste omkring, er ven eller fjende. Vi tænker os, at jeres patruljes kald er en efterligning af skovduernes kurren, hvis derfor de, der ligger under træet, kurrer som en skovdue, ved de, at de andre er venner hvis de besvarer med kurren, og fjender, hvis intet svar kommer.

Det naturlige er, I vælger en efterligning af jert patruljedyrs skrig som patruljekald, hvis I ikke allerede har et. Men det kræver naturligvis, at I har valgt et dyr, som er almindeligt her i landet, ellers må I vælge et eller andet dansk dyr eller fugl, som er let at efterligne. Tag ud i naturen og prøv at finde et dyr som I kan efterligne.

I må efterabe dyreskriget ved at bruge stemmen, ved at fløjte, blæse i hænderne eller i fingrene eller i en dyrefløjte.

Her er nogle af de almindeligste patruljedyrs kald:

Ræven: Jep-jep-jep. En kort skarp lyd, luk munden hurtig op og i, træk vejret indad i stedet for at puste ud.

Ødderen: Kørk. Kort skarp lyd, omtrent som en høne.

Bjørnen: Brorrr. En dyb, rumlende brummen. Kort og eksplosiv.

Bæver: Klappen i hænderne.

Egernet: Mot-mot-mot. Det er næsten umuligt at gengive et Egers lyd, men af og til siger det noget lignende som mot-mot-mot.

Ravnen: Hraark—hraark. Sæt hænderne for munden som en råber, stød luften hårdt ud så skriget kommer dybt nede fra halsen.

Høgen, falen, og ørnen: Ki-ki-ki. Gentages meget hurtigt efter hinanden som fløjten, eller skrig i så høj en tone, som du overhovedet evner.

Viben: Wiiiip-Wiiiip. En høj, langtrukken ldt faldende tone.

Skovduen: Kurr-kurr-kurr. En skruende kurren. Kan også laves som en fløjten i begge hænder eller med læberne.

Hejren: Kvosjk. En hård, kort, højtliggende lyd gennem mund og næse.

Hornuglen: Blæsen i hænderne. Langtrukken Huu-lyd.

Natugle-hannen: Hu—hu—hu—huuuuh. **Hunnen:** Uik—uik—uik. Dette er de mest typiske lyde, men især om foråret er natuglernes repertoire temmelig varierende.

Spætten: Hurtigt bank med træ mod træ eller knyt højre hånd, sæt

en enøre mellem pege- og langfinger og pift. Eller ½ hasselnød.

PATRULJENS VALGSPROG.

Da du var ulv, var junglens mesterord (valgsprog): Vi er af et blod, du og jeg. Spejderne hele verden over har valgsproget: Vær beredt.

Men derudover kender jeg mange patruljer, som har deres eget valgsprog, ja, jeg kender endda mange patruljer, hvor medlemmerne har specielle »spejdernavne«, personlige totems foruden et personligt valgsprog. Disse 3 ting: navn, bmærke og valgsprog er ofte knyttet sammen.

Her nogle eksempler:

<i>Spejdernavn</i>	<i>Valgsprog</i>
Falkeøj	Se fremad og opad
Ørneklø	Hold fast til du når målet
Jagende Ørn	Det er bedre at ramme ved siden af, end slet ikke ramme
Silva	Stormen giver det ensomme træ styrke
Smidige Ørn	Padl selv din kano
Røde Sky	Nøjsomhed, udholdenhed, hjælpsomhed

Her er nogle forslag til patruljevalgsprog:

Friluftsliv, eventyr og kammeratskab

En for alle, alle for en

Kæden var ikke stærkere end det svageste led

Temnæs

TEMNÆS er et næs, der skyder sig ud i Skanderborg sø fra sydbredden 10 minutters kanosejlads fra Skanderborg. Her har korpset lejet en grund på omkring 10 tønnder land med skov og krat og eng, omgivet af vand på de tre sider. Og netop nu i foråret påbegyndes opførelsen af korpsets første egentlige roverfører-træningscenter, hvor fremtidens rover-gilwellkursus og de jyske primiroverkursus vil finde sted under de helt ideelle rammer.

Eivind Draiby har tegnet hytten, der opføres som bindingsværk med udvendig beklædning af vandrette Kalmarbrædder af lærk. Taget lægges med rør, og skorstenen opmures med flade granitsten som beklædning. Hytten kommer til at rumme en pejsestue, et stabslokale og køkken, forstue og depot. På loftet er der overnatningsmuligheder for en trop eller flok.

Spejder Jul er blevet endnu bedre!

Spejder Jul har altid været god; men nu er den blevet endnu bedre. Den har altid haft fine farver på omslaget; men nu har den også fået farver inde i bladet. Det virker festligt og fint, og med det store salg af Spejder Jul kan det ikke undre, at vort populære julehefte er det julehefte for piger og drenge, som har det største oplag — ikke alene i Danmark, men i hele Norden!

Spejder Jul har også i år en fornuftig forsider. Denne gang af Jensenius (Jus), som vi jo alle kender, og bagsiden er af Aage Gotved, som atter i år har tryllet det herligste junglemotiv frem — lige til at indramme!

Spejder Jul's forfattere er alle mellem de kendte, store navne. Der er Palle Lauring med en meget fin fortælling »Folkevandring«, grønlandsfareren Ejnar Mikkelsen fortæller om en spændende bjørnejagt, Annesofie Hermann har en meget fængslende og fint fortalt historie »Den sene gæst«, Sigrid Thomsen fortæller om »Musse, den dejligste af alle heste«, Ingolf Andersen også en meget spændende fortælling »Vildmarken synger«.

Spejder Jul har også en farvestrålende og fornuftig dobbeltside »Det er sjovt selv at lave sin juletræspynt«.

Der er flere gode ting endnu i Spejder Jul, lad os til sidst nævne »Nøddeknækkeren« med mange sjove opgaver af Jørgen Clevin.

-SKOV MÆND-

Skovmænd skal have MÅGEKØD

Hvem har ikke drømt om at bo på en øde ø — drømt om at kunne ryste civilisationens støv af fødderne og leve uden bekymringer. Vi var fire skovmænd, der prøvede det. Vi søppede i land på en holm, Lilleø, der er skilt fra fastlandet af en dyb sejlrende; vi levede som Robinson: fangede selv vor føde — kort sagt: fik del i eventyret!

For at begynde med begyndelsen: Det hele startede med, at vi var på divisionslejr ved STAMMENAKKE, Sydsjællands sydligste punkt. Trætte og udasede kom vi hjem fra en 37½ km lang hejk og fik med det samme følgende besked af vor »onde« DASK: vær i løbet af en halv time klar til at tage afsted igen mod ubekendt mål!

Til den fastsatte tid stod vi fire mand klar. Med et svedent grin meddelte man os, at vi skulle stige om bord i en lille fladbundet skydepram. Vi smed oppakningen om bord og fulgte selv efter.

TF for vor søspejdertrop roede os væk fra land. 100 meter fra en lille ø, der akkurat kunne skimtes inde fra vor standlejrlads, fortalte han os, at vi desværre måtte forlade »skivete«, da det var ved at synke! Den jungmand, som var en af os fire, så lidt tvivlende ud, men vi tog oppakningerne på og hoppede mod vor vilje i søen. Forinden havde TF endog bedt om vore ure, »for at de ikke skulle blive våde, når vi kom i vandet«. Der stod vi i vand til livet og så båden, der ikke så spor synkende ud, fjerne sig mere og mere fra os — vore ure glemte han at give os tilbage!

Vi begyndte at vade mod øen. Den var knapt en kilometer i omkreds og helt bevokset med græs.

På dens øverste punkt, der ikke var mere end en meter over havets overflade, fandtes tillige to rosenbuske og nogle beskedne rester af et gammelt skur. Mens vi undersøgte øen, hørte vi pludselig et højt råb fra Carsten: »Her er mad!« Vi andre styrtede til og så en mågeunge i græsset. Den var ikke særlig fed, men i vore øjne blev den til en hel kalkun. Nu fulgte en voldsom debat, om den skulle slagtes eller ej. Det endte foreløbig med, at den fik lov til at være neutral: vi spærrede den inde i skuret.

Hen under aften samlede vi drivtømmer til et bål. Herover spidstegte vi vor sidste måltid medbragt fra land: kyllinger.

Her sad vi nu med vor the lavet af en del af vort kostbare vand fra de fire feltflasker. Bålet blusede endnu, tiden stod stille (vore ure var jo i standlejrren), og med bange anelser så vi på de truende skyer, der tårnede sig op over vor ø, mens mørket sænkede sig. Det blev sent, inden vi med kolde tæer og uden lygte famlede os op på øens højeste punkt for at gå til ro,

mens vi efterlod alt vort grej på strandbredden.

Næste morgen vågnede vi ved en stadig trommen på vore ponchoer. Vore soveposer var gennemblødt, og John kom med den dybsindige bemærkning: »Det regner vist!« Det klarede nu lidt op hen ad formiddagen, men da vi stod op og gik ned til stranden, fandt vi alle vore ting sejlede rundt i ca. 20 cm vand. Det var blevet højvande. Vi samlede alt sammen og flyttede det op i det lille skur, som vi havde sat lidt i stand. Her tændte vi med nogen møje ild og lagde vore ting til tørre. Så bagte vi brød til morgenmaden.

Og nu begyndte vi at se os om efter lidt middagsmad. Henrik og Jørgen oppevede til dette formål en særlig teknik til indfangning af måger: De løb dem op i det lave vand og tog dem med hænderne, inden de nåede at lette. Meget simpelt, — prøv selv! Det samlede resultat af en formiddags jagt var 14 fuldfede måger.

Da solen stod højt på himlen, — den var mærkværdigvis på en kort visit den dag, — slagtede vi 8 måger, stegte dem og spiste dejligt friskbagt franskbrød til. Men tro ikke, at det er et nemt arbejde at tilberede en måge. To trediedele er fjer og de skal desværre af. Desuden er der et par meter indvolde og andre småting, der skal pilles fra.

Henimod aften kom den »synkende« båd for at bjærge os. Men

Jovist var det
primitivt.

Gennem svenske søer - -

Af Lorentz Tom-Petersen

Fredag den 18. juli om morgenen ankom jeg sammen med en anden dansk spejder til Beted i det vestre Värmland, hvor de andre deltagere i turen allerede var samlet. Så snart vi havde sat et måltid mad til livs og var blevet præsenteret for hinanden, satte vi kanoerne i Kölaelven lige ved stationen. Min makker, der var fra Vargön ved Vänersborg, havde heller aldrig siddet i en kano før, men vi kom hurtigt efter det. Kanoen havde vi lånt gennem hajkleddningen. Vi var ialt 24 deltagere, inddelt i 4 både-lag, Björklängens, Skjervängens, Lelängens og Bottens lag, opkaldt

vi havde mågekød nok, så vi besluttede at blive noget længere og sendte »skivet« retur.

Vi havde heller ikke nået at bage sandkage endnu. Det var en af denne turs opgaver. Det gjorde vi nu efter alle kunstens regler — med sand. Virkelig realistisk. Hele eftermiddagen gik ivotrigt med at bygge bageovnen.

Inden aftensmåltidet kunne fortæres, oprulledes samme bloddrypende skue som ved frokosttid under mottoet: »Af med knappen!«

Det blev et godt måltid. Til slut bagte vi theboller i ovnen af det sidste vand fra feltflaskerne. Hele dagen havde vi intet drukket. Den brønd, vi havde forsøgt at grave, var løbet fuld af saltvand.

Den nat sov vi i skuret, som var gjort i stand, tætnet med sejlgarn og ponchoer. Vi forblev tørre, selv om det regnede gevaldigt denne nat.

Morgenmad og frokost var slået sammen til et måltid næste dag. Vi fik, til en afveksling, spidstegte måger og theboller.

Den eftermiddag lod vi os bringe hjem til bivakkerne ved egne på Stammenakke. Al proviant var opbrugt, og mågerne var blevet klare for os. Vi var dog blevet klare over en ting: rigtige skovmænd skal have mågekød!!

Grøndalsvænges skovmænd — skal i hvert fald.

efter nogle af de søer vi padlede igennem. Lagene fungerede som på-truljer, så man vil se, at en skovmandstur som dem vi kender herhjemme fra var det ikke.

Første dag padlede vi ca. 20 km og slog lejr om aftenen på en ø i Björklängen. Her stiftede jeg bekendtskab med den svenske form for lejrspport, som er lidt forskellig fra den danske. Svenske spejdere lever ikke så primitivt i lejren som de danske, og jeg tror, det er fordi, de har den vilde natur ind på livet. Herhjemme må vi give lejren det primitive præg ved hjælp af hestebøf på spid, askebagte kartofler med salt o. s. v., fordi den danske bøgeskov virker lidt for tam i forhold til den vildmarksstil skovmænd vil have frem.

Denne aften i Björklängen kom der en pensioneret præst fra en nærliggende bygd og fortalte lidt egenshistorie. Efter en mærkværdigvis myggefri nat padlede vi videre gennem de langstrakte søer. Flere steder måtte vi trække kanoen over land, og et sted gik vi ca. 2 km gennem en ubenyttet tømmer-slidske, mens kanoerne blev kørt en anden vej med den lastbil, der fulgte os på hele turen.

Efter en overdådig frokost, padlede vi ud på Tannsjön, hvorigennem den svensk-norske grænse går, derefter gennem nogle småsøer ud i Skjervängen og fra Skjervängen ind i Sotenkanalen, idet vi først måtte bære forbi et brusende vandfald. Sotenkanalen er meget gammel og forlængst ude af brug. Af de svære sluseporte, som der har været tolv af, er der nu kun nogle gamle frønnede træstammer tilbage. Men et mærkeligt indtryk gør det alligevel på en at træffe resterne af et menneskeligt storværk i denne tyndbefolkede vildmark. Slusesystemet har været brugt til at hæve tømmer fra Sverige over vandskellet til Norge.

En embedsmand fra forstvæsenet fortalte os samme aften ved lejr-bålet om tømmerflådning i almindelighed og Sotenkanalen i særdeleshed. Denne første aften i Norge tilbragte vi forøvrigt i en af de mest naturskønne egne vi kom igennem på turen. Da vi tørnede ind farvede solen himlen rød over de mørke graner, der indrammede skovsøen, som vi lå ved. Sådanne aftener kom vi til at opleve flere af inden turen var forbi, og de er noget af det, man husker bedst, når man er vendt tilbage til det daglige arbejde.

Næste dag, søndag den 20. juli, padlede vi gennem en lille sø og trak så kanoerne i land og læssede dem på vore små kærre. Vi skulle gå 7—8 km med kanoerne til næste

Overalt en storslået natur.

sø, Setten. Undervejs så vi nordens højeste gran, 42 m. Vi var nu i en mere tilbygget egn. På Setten fik lagene lov til at padle hver for sig, dog således, at hvert lag havde følgende med, hvor de andre befandt sig. Mit lag spiste frokost og bade på en »øde ø«, hvor der var den fineste naturhavn til kanoerne og en fin-fin udspingsklippe til badning med mange meters vand lige nedenfor. Den slags ideelle lejrpladser kan man finde masser af, hvis man har øjnene med sig.

Fra Setten kom vi gennem flere småsøer til vor lejrplads ved noget der hed Digernes. Her smaldnede søen ind til ca. 100 meters bredde. Efter middagen svømmede jeg og tre andre over på den anden side, hvor førerlejren lå, for at plukke blåbær. Da vi svømmede tilbage fik vi en idé til en spøg som vi praktiserede samme aften: Da førerne var gået til køjs, svømmede vi fire over og hentede deres kanoer over på vor bred. Desværre strandede det på at en af førerne lå vågen, fordi der var en anden, der ikke sov helt lydløst, og han opdagede os, da vi havde hentet de to kanoer (der var tre). Næste morgen blev vi klapset af, fordi førerne straks havde padlet over til os og undersøgt hvem der var våd i kaloten.

Om mandagen vågnede vi op til endnu en dag med strålende solskin. Vi padlede gennem en mindre sø Mjermen og haledede kanoerne i land ved et savværk. Her læssede vi gods og grejer på lastbilen og

blev selv i en anden lastbil kørt til den meget lange sø Rødenes søen. Efter mange standsninger med spising og badning nåede vi Rødenes kirke, som ligger omtrent midtvejs ved den lange sø. Her slog vi lejr på en lejrplads, som tilhørte de norske spejdgutter. Om aftenen fik vi forevist kirken, som er meget gammel.

Nu var det forbi med det gode vejr. Tirsdag formiddag var det gråvej, så vi var glade, da vi fik at vide, at vi skulle bugseres af en slæbebåd til byen Ørje, som ligger ved søens sydlige ende. I Ørje fik vi 24 kr. pr. lag, dem skulle vi spise for. Vi gik ind på en restaurant og bestilte 6 koteletter. Da vi havde spist dem, så vi på hinanden og sagde: »Skal der være gilde, så lad der være gilde,« og så bestilte vi en omgang jordbær med fløde. Jeg behøver vel ikke at sige at budgettet var overskredet.

Mens vi sad og spiste begyndte det at regne udenfor, og det blev det ved med næsten uafbrudt resten af dagen og næste dag med. Fra Ørje padlede vi ud på en anden stor sø og arriverede temmelig tidligt til vor lejrplads. Efter at have rejst teltene fik vi instruktion i primitiv madlavning. Vi stegte makrel i folie og kabob.

Næste morgen regnede det stadig, og der var flere, der havde fået bagage og sovepose pjaskvåd, fordi de havde rejst teltet på et forkert sted. Vi satte kanoerne i søen og padlede videre, idet vi måtte bære over land et par gange, og ved

middagstid kom vi ud på Store Le. Da vi sejlede over grænsen til Sverige var det begyndt at blæse op. Vi søgte over til læsiden af søen og padlede langs bredden. På et skær så vi en fiskegrænerede i et træ.

På grund af regnen fik vi lov til at ligge i en forladt gård, en dødgård, den nat. Næste dag blev vi i lastbilen kørt et langt stykke, og vi skulle så orientere os over land til et bestemt sted ved søen Lelången, hvor kanoerne i mellemtiden var kørt hen.

Vi blev på øen næste dag og fik tiden til at gå med at tørre telt, spise blåbær og bade. Hen på eftermiddagen fik vi udleveret 1 høne, masser af kød, kartofler, løg, æbler og mel pr. lag. Nok til at bespise et helt regiment soldater med. Høne på spid, saftige bøffer, buskmandsroulade med blåbær, sådan lever en skovmand. Om aftenen var vi til dans og underholdning på en nærliggende dansebane.

Da vi med ømme fødder kom hjem til lejren efter dansen fik vi en stor overraskelse. Vi skulle på natpadling. Vi pakkede hurtigt og lagde os ud på den blanke sø. I samlet flok ankom vi ved midnattid til en kirke og aflagde et meget stemningsfuldt besøg der. Siden padlede hvert lag for sig selv videre. Ved solopgang holdt mit lag rast på et fremspringende næs, hvor vi fik the og ostemadder, mens vi så solen stå op over det blikstille vand.

Omkring klokken 7 ankom vi til vort bestemmelsessted. Vi sov til middag i herligt solskin og padlede så det sidste stykke til byen Bengtsfors, hvor vi blev indkvarteret på et slags frilandsmuseum. Aftenen gik med forskellig underholdning, og næste morgen fortsatte vi i regn og rusk til byen Billingsfors. På grund af vejret blev den planlagte padlekongurrence aflyst.

Efter en storslået middag tog vi afsked med hinanden og rejste hver til sit efter alle tiders kanotur.

Lorentz.

Ideen til denne lidt usædvanlige form for en Billy-can skyldes PF Peter Bruun Jensen, Frins Hamlets trop. Men du vil jo nok opdage, at selv om denne Billy-can kan være morsom at prøve, så er den rigtige Billy-can dog den bedste.

BILLIG BILLYCAN

Skal du nå week-end eller på 1 kl vandring, så er en billycan næsten uundværlig. Men har du en billycan? Hvis ikke, så kan du selv lave en!

Du skal bruge en aluminiumsbakke (fig. 1), og noget ståltråd, ca 2 mm tykt, der lukkes som vist på fig. 2. Bakken sættes nu ned i ståltråds-

+

→

rammen og bakkekanterne lukkes ned om ståltråden (fig. 3)

Bakkekanterne lukkes i forskellige former og størrelser og koster ca 35 øre. Stik billycanen kan bruges til at bage, bage og stegte i, og kan kasseres efter brug. Kort sagt, den er det helt rigtige enkeltmands-køgekort til en week-end-tur eller en 1 kl vandring.

Peter

PINDEKOMPAS

Søspejdere

På væggen i min lille sommerhytte på limfjorden Venø, har jeg hængende en lille kunsthæderigt forarbejdet trætavle af et højst mystisk og indviklet udseende, og en ting, der giver anledning til mange spørgsmål fra uindviede. Tingen er et såkaldt pindekompas, og for at slippe for at gentage tingestens indretning for eventuelle limfjordsbesøgende søspejdere, vil jeg her forsøge at beskrive dens udseende og dernæst tingestens brug. Altså en ca. 25 cm høj trætavle af ca. 15 cms bredde, afrundet foroven og fornedet. Øverste cirkelpart på malet en kompasrose med hver enkelt halvstreg inddelt fra rosens midte til yderkant i 8 punkter, hver markeret ved et lille hul. Fra rodens midte udgår 8 tynde snore, der hver afsluttes med en lille pind, passende til førnævnte huller. Under denne rose findes en sort-hvidfeltet tavle af følgende beskaffenhed:

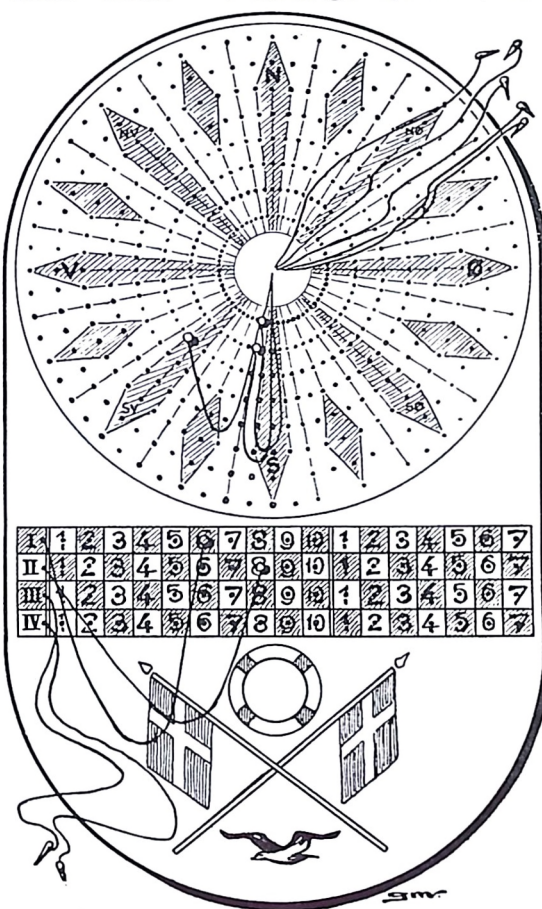
Fire rækker på tværs af tavlen, mærket i yderste venstre felt oppefra og nedefter med romertallene I-IV angivende vagtens 4 timer. Hver af disse timerækker er tværs over tavlen inddelt i først 10 og derefter 7 felter, skiftevis sorte og hvide, angivende sømil pr. time, de første 10 er hele mil, de sidste syv er syvendele af en sømil. Midt i hvert timetal yderst til venstre er fastgjort en snor med en lille pind i, passende til de huller, der findes i hvert eneste sømillefelt.

Når nu vagten skifter, eller rettere skiftede, for denne tavle, blev mest benyttet i den gamle sejl-skibstid, så kom vagthavende officer på skansen og overtog pindekompaset, (der dog ingenlunde blev brugt til at styre efter), i ajourført stand, så han nemt kunne se, hvilke kurser fartøjet havde styret i den sidst forløbne

vagt, og med hvilken fart, man havde sejlet. Når han havde fået overblik over dette, pillede han alle pindene ud af deres huller, og var så klar til at begynde på en frisk. Vi forudsætter, at vores vagtchef overtager kommandoen kl. 08,00, har kontrolleret pindekompaset, der virker som en uskreven logbog, og gjort klar til at »føre« den på sin vagt. Kl. 08,30 konstaterer han, at fartøjet under hans kommando i den sidste halve time har sejlet på kursen syd til vest, og han tager derfor en af de pinde, der hænger i snore midt fra rosen, sætter pinden i hullet — nærmest midten — i kursstregen syd til

vest. Kl. 09,00 har hans kurs vist sig at være den samme, og samtidig med at han sætter en pind i hul nr. 2. fra midten på samme kursstreg, noterer han sig sin fart i den forløbne hele time til 6 knob ved at tage den i øverste venstre del af fartavlen hængende pind, og sætte denne i tallet 6 i den øverste række. Kl. 09,30 sætter han igen en kurspind fast, den negang i det tredie hul fra midten, men da kursen nu har været sydvest $\frac{1}{2}$ vest, sættes den i det tredje hul i denne kurslinie. Kl. 10,00 fastsættes farten til 8 knob, og det nedfældes på tavlen ved at sætte den anden øverste pind i tallet 8 i den række, der svarer til anden vagtime, altså næstøverste række. Sådan fortsættes vagten ud, og når de fire timer er gået, kan gennemsnittet af 8 kurser, nemlig for hver halve time, udsættes i søkortet, og alle pinde rettes ind på denne kurs, så det er let overskueligt for den næste vagtchef at se, hvad der har været styret i gennemsnit på den foregående vagt. På samme måde med farten, gennemsnittet trækkes ud af 4 farter, nemlig een for hver time på vagten, rettes ind så alle 4 pinde står i hullerne, der svarer til gennemsnitsfarten, og så kan næste vagthavende komme på skansen og begynde forfra med det lille pusleri.

Forhåbentlig er denne forklaring så nogenlunde let at tyde, skulle det modsatte være tilfældet, så er der ingen anden udvej end at tage et smut over til Limfjorden, og gøre landgang på den lille foromtalte ø; så vil man ikke blot kunne få en bedre forklaring på fænomenet, men samtidig vil man ved selvsyn kunne konstatere, at bedre søspejdervand end farvandet mellem Hals og Thyborøn, det findes ingen steder. »Skipper«

INDIANERLIV

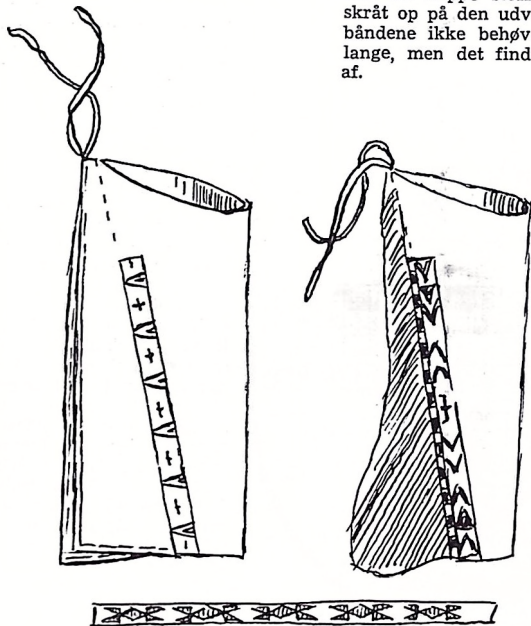
Denne gang skulle vi så se at lære at lave indianske bukser, d.v.s. det var kun meget få stammer, der brugte bukser i smag med dem, vi i dag går med. De allerfleste bar gamasher eller løse bukseben, der så sammen med lændeklædet dækkede underkroppen. I gamle dage, da der var bøfler nok på prærien brugte indianerne naturligvis skind til deres tøj, men efterhånden som bøflerne forsvandt, og de hvide købmænd trængte ind i indianer territorierne, lærte indianerne at sætte pris på uldent stof, og flere og flere stammer gik da over til at lave deres gamacher af svært uldent stof i en mørkeblå farve. Her skal fortælles om gamacher både af skind og af stof.

Lad os først og fremmest slå fast, at sækkelærred ikke egner sig til at lave gamacher af, dels fordi det ikke er uldent stof, dels er det heller ikke mørkeblåt, og når du ser en dreng i fastelavnsdragt med bukser af sækkelærred med frynser, er det også forkert, idet indianerne kun brugte frynser på deres gamacher, når disse var lavet af skind. Altså vil du lave en faste-

lavnsdragt, så klem bare på med sækkelærred; men vil du lave en indianerdragt, så den virkelig bliver en indianerdragt — og det regner jeg med, du vil — så gå på jagt i din mors klædeskab og se at finde en gammel frakke, du kan få lov at arve og som egner sig til at indfarve i den rigtige mørkeblå farve. Et gammelt tæppe vil også være glimrende.

Du skal bruge to stykker stof, der er så langt som dit ben målt fra skridtet og ned til kanten af moccasinen, hvert af stykkerne skal have en bredde af omkring 70 cm. Til den ene gamache tager du altså stoffet og lægger det dobbelt og syr en søm fra øverste hjørne ca. 2–3 cm fra kanten og skråt nedad, åbningen for nederen skal netop være så stor, at du kan få foden igennem.

De to trekantede lapper, der altså kommer til at hænge udvendigt på benet, kanter du med et bånd i en eller anden klar farve, rødt er udmærket. — Altså ikke noget med at klippe frynser, når det drejer sig om stof!!! — I øverste udvendige hjørne binder du et par bånd, som du så kan binde op i bæltet, — så kan du klippe stoffet, så det går skråt op på den udvendige side, så båndene ikke behøver at være så lange, men det finder du selv ud af.

Magasinets fortsatte serie om:

INDIANERLIV

„204“ fortæller denne gang om gamasher, ansigtssminke, musikinstrumenter og et nyt dansetrin.

Laver du imidlertid dine gamacher af skind, og her er igen spalt det mest anvendelige — og billigste — kan du godt spare på skindet, således, at der kun kommer til at hænge een lap på den udvendige side af benet, og sømmen tager sig bedst ud, hvis du i stedet for at sy med nål og tråd trækker en lædersnøre igennem en række huller. Når du klipper frynserne, husk så at klippe fra hjørnet og skråt op mod benet. Hvis du klipper vinkelret ind mod benet, får du bare nogle lange frynser, du går og falder i. Indianerne klippede dem altid på den første måde, så bliver frynserne nemlig længere, men kom til at hænge på en sådan måde, at de ikke generede dem, når de gik.

Til slut, og det gælder hvad enten gamacherne er lavet af stof eller skind, laver du en dekoration op langs sømmen. Indianeren brugte perlebroderier, men da kulørte glasperler næsten er umulig at få herhjemme i øjeblikket, bliver det nok lettest og billigst for dig, enten at male dekorationen eller påsy nogle kulørte bånd. Måske du får de smukkeste bånd, hvis du køber nogle af den slags, man bruger til at kante gulvtæpper med, de kaldes gjord, og fås ofte med flere farver i samme bånd.

ANSIGTSSMINKE

Til fastelavn har du set mange »indianermasker« med en brun bundfarve og nogle kulørte streger her og der, de ser »mægtig flotte ud« — men — indianerne ville aldrig male sig med streger, hellere ville de smøre hele ansigtet ind i en eller to farver, og det er netop brugen af sminkestifterne vi skal lære her. Apropos sminkestifter, så er det noget, der er meget dyrt, de vil koste omkring 2,00 kr. stykket og du skulle helst kunne råde

over 5 klare farver, f. eks. hvid, sort, lyseblå, gul og rød. Andet sted, på siden ser du nogle få »masker«, der er ægte indianske, så har du lidt idé om tingene og kan selv finde på nye måder at sminke på, farverne kan jeg dårligt beskrive, bruger du en mørk farve (rød, blå eller sort) så afgræns dem med en lys stribe og omvendt, men sørg hele tiden for at bruge kontrastfarver, det virker bedst især i mørke.

Sminken lægges på på den måde, at man først med selve stiften tegner omridset, og i selve feltet, der skal fyldes ud, sætter du nogle enkelte streger, som du så tværer ud med en finger. Som sagt er sminkestifter meget dyre i anskaffelse, hvorfor det må anbefales dig, at strække dem ved at røre dem op i coldcream. Dette gøres bedst, hvis du på en glasplade med en spatel ælter farvestiften sammen med en passende mængde cream,

som du fremtidig opbevarer i nogle æsker, du kan så næste gang lægge sminken på med en pensel, denne fremgangsmåde letter også aftagningen. Sminken kan nemlig ikke vaskes af, den fjernes ved at man indgiver stedet med en billig coldcream og derefter tørrer det hele af med en papirserviet. Sæbe og vand kan ordne resten.

Også brystet sminkede indianeren, f. eks. en stor sort hånd betyder: Jeg har kæmpet alene med en fjende og dræbt ham, — en rød hånd: Jeg har i tvekamp såret min fjende, — tordenfuglen: En mystisk magt, der beskytter, — eller blot nogle store runde hvide pletter, som vi ikke kender betydningen af.

MÅNEDENS DANSETRIN

Og så var det dansetrinet, det må vi ikke forsømme, og jeg håber rigtigt nok, at I stadig arbejder med de andre trin, ikke mindst tå-hæl-trinet er et meget vigtigt grundtrin, som I stadig må øve jer på og opnå stor færdighed i, pas på ikke at danse for stift bøj knæene let, dans med hele kroppen, armene og hovedet, nik let med hovedet i takt til trommen, som om I ville sige: jo-jo-jo-jo-jo, vær løs i armene, dans med knyttede hænder, dans med myndighed, det er dig, der er situationens herre, og du kan dine ting til fuldkommenhed.

Og denne gang starter vi atter

med samlede fødder, trinnet hedder »Pow-wow«, og det bruges, når man skal udtrykke glæde, altså en form for sejrdsans; altså — vi starter med samlede fødder, hop frem på venstre fod, løft højre knæ højt i vejret, så højt at foden er i højde med venstre knæ, fodfladen parallel med gulvet, fremadløbet, hop en gang mere på venstre fod — stam højre fod i jorden, idet du samtidig løfter venstre, hop på højre fod, stam venstre fod i jorden, samtidig med at du løfter højre, fortsæt 1—2 1—2 1—2—1 — trommen følger dig med hårdt slag på 2, altså hårdt slag, når foden stemples i jorden.

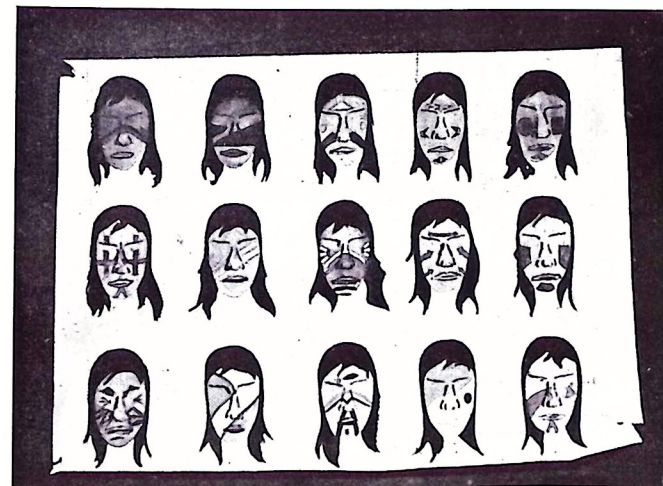
Når trinnet udføres på den her beskrevne måde og i den rigtige takt — husk stadig den samme afstand mellem slagene — og takten skal være hurtig og præcis, så virker dansen elegant og inciterende (opildnende). Og husk så at danse med hele kroppen.

MUSIKINSTRUMENTER

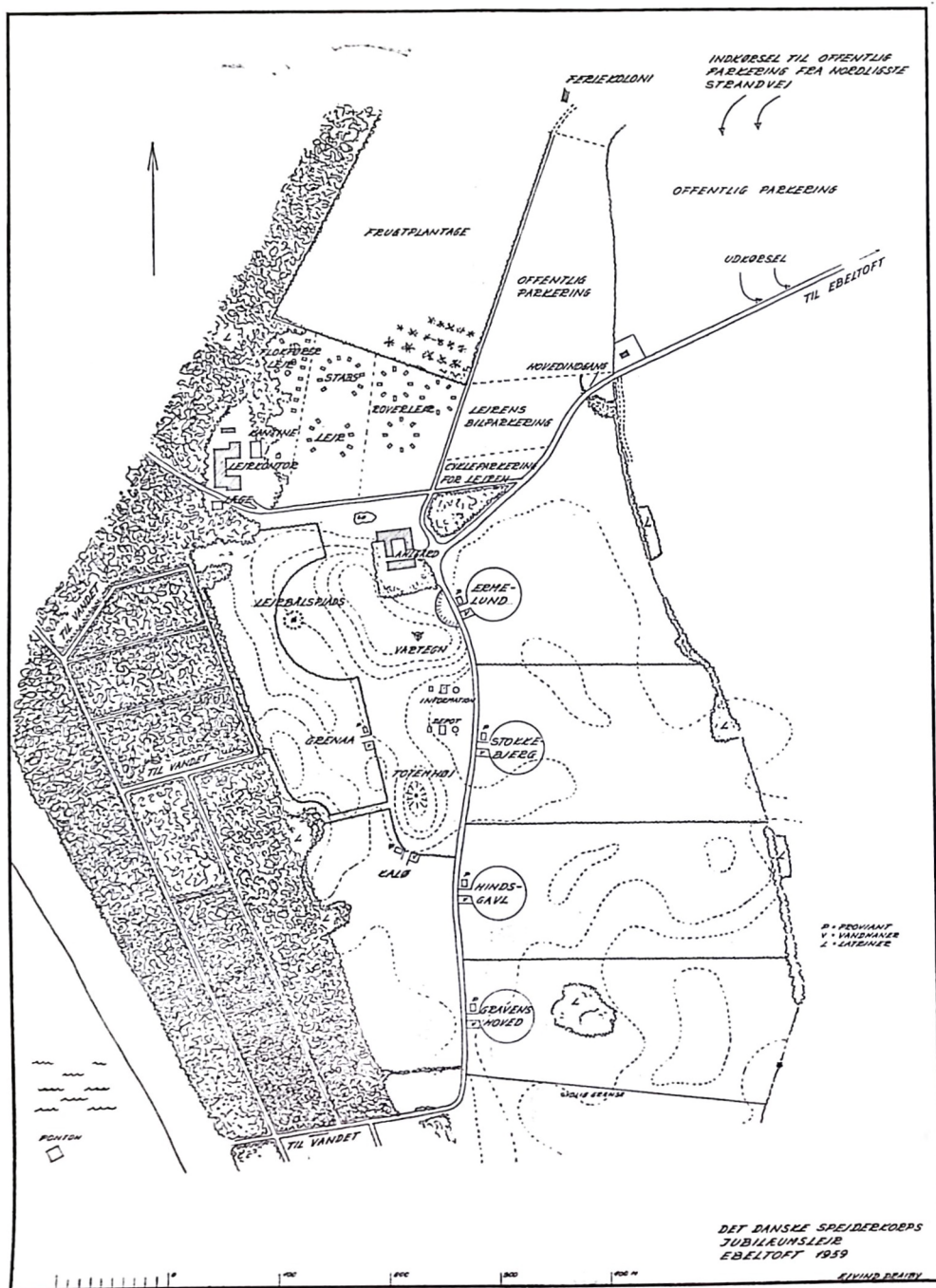
Jeg har tidligere, det var vist i maj nummeret, fortalt dig om, hvordan du kan fremstille en rigtig indiansk tromme, og dette er jo et højst nødvendigt instrument uden hvilket dans er umuligt, men mens danselæderen skal stå stille og passe trommen, findes der også et par andre instrumenter, der kan anvendes af de dansende selv, og dem skal jeg her berette om.

Først er der raslen — ranglen om du vil — forresten et instrument, der ligesom det følgende anvendes meget i den sydamerikanske dansemusik. Hertil skal du anvende forskellige dæser af blik, pap, plastik eller andet materiale, alt efter hvordan klangen skal være. Det vil nok være nødvendigt for dig, at stikke træhåndtaget igennem et hul i den ene ende af dæsen og fastgøre den med en skrue i den anden ende. Er dæsen af den flade slags, man får tobak i, vil det sikkert være mere praktisk, hvis du stikker håndtaget gennem dæsen på tværs så det bliver fastskruet i den ene side; men i begge tilfælde vil det være nødvendigt at stikke håndtaget ind og igennem dæsen, ellers vil den hænge og svinge og evt. brække af. Dæsen kan du så fylde med småsten, ærter, risengryn eller lignende, alt efter hvor hård du ønsker lyden.

(Læs videre side 153).

JUBILÆUMSLEJREN 1959

INDIANERLIV

(fortsat fra side 151).

Til slut må du huske at dække dåsen med papir, skind eller stof og evt. forme dette, så man ikke umiddelbart kan se, at det er en dåse, der er brugt. Det vil nemlig helt ødelægge indtrykket af ægte indianere.

Hvad vi skal kalde det næste instrument, ved jeg ikke, vi kan jo

kalde det for en rumlestok, men det består, som du ser, af en stav 40—50 cm lang af en hård træsort, bøg, eg, ask eller teaktræ, den skal være ca. 2—2½ tomme tyk. Du flader staven af på den ene side og skærer en række riller på tværs af den. Derefter tager du en anden rund stok på 20—25 cm længde og ca. 1 cm tykkelse, ligeledes af hårdt træ. Den skal du bruge til at køre op og ned ad den første med. Dette instrument anvendt rigtigt giver en egen primitiv effekt i musikken, og den vil gøre sig endnu bedre, hvis den bliver behandlet af en musiker, der står ved siden af trommen, han kan nemlig hvile den yderste ende på en tom æske, cigarkasse (camoufleret) eller blikdåse, der

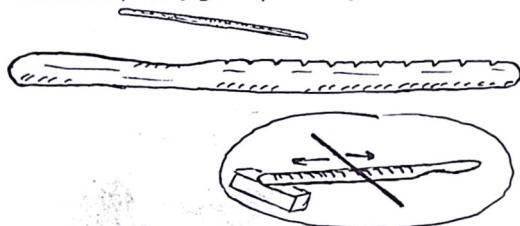
således vil give lyden skærkere klang.

Endelig kan du lave en ringlestang ved at lave »bjælder« som beskrevet i majnummeret og binde dem parvis ned langs en anden stav. Pas på, at snorene ikke bliver mere end et par cm lange og at de parvis kommer til at sidde tæt sammen, 1—1½ cm vil være passende.

I næste nummer af Magasinet vil I få at høre, hvordan man laver brystpanser, halskæder af ørneklør m. m.

Skulle der imidlertid være endnu nogle spørgsmål, du gerne vil have svar på, så skriv til mig, og jeg skal se, om jeg kan få svaret med næste gang (adr. »204«, Stenlille).

»204«.

Jubilæumslejren 1959 på Ahl Hage ved Ebeltøft

markerer 50-året for starten af Det Danske Spejderkorps.

Med Hans Majestæt Kongen som protektor for lejren

vil alle korpsets spejdere, skovmænd, rovere og førere mødes

for at nyde lejrlivets glæder sammen

og vise at den 50 årige stadig har ungdommens kræfter i behold.

På kortet ses distriktslejrens placeringer. Din TF ved, hvor du skal være. Herover klor forpagter Severinsen sig i nakken ved tanken om et myldrende liv af 10.000 spejdere på sine marker. Forpagteren står på bakken, hvor vartegnet skal være, og det er en del af Grenaa-lejren og Kalø-lejrens områder, du ser i baggrunden.

Med Lilleper til turnering

1. Faxe flok

har med 10 ulve været på 30 km vandring og havde valgt at passere det naturskønne Gissselfeld og Bregentved. Turen var god, og vi mødte mange flinke folk, som gav os æbler og blommer m. m.

Gamle Ugle.

15 raske ulve

fra 1. Maribo flok har gennemført 30 km vandringen, som førte dem rundt om de skønne søer ved Maribo.

Små glimt af ulvevisdom:
En dårlig ulv knurrer mest.

Absalon divisionens ulve havde i år inviteret Lilleper med til deres turnering. Lilleper skal være ulveunge i sin næste film, som vi antagelig får at se i biograferne omkring november-december måned, og han var derfor glad for at få lejlighed til at se, hvad ulveungerne beskæftiger sig med. Han prøvede også selv at løse nogle af opgaverne — han var endda dygtig til det — og så legede han med os, og til allersidst ønskede han de ulve, der vandt turneringen til lykke med sejren.

På det første billede kan I se ham i færd med at løse en svær færdselopgave, og på det andet ønsker han til lykke.

Vi var glade for, at Lilleper ville komme ud til os og være med, og vi tror, han syntes, det var sjovt at være ulveunge for en dag hos os.

Gråpelsen.

20 ulve

fra 1. og 2. Hobro flok har ad bi-veje fra Hobro til Skørping travet 30 km. Hjemturen foregik med toget. Vi ser her et billede af de glade ulveunger.

Puk, BF Henrik Pedersen,
Emdrup flok.
Leif Bisbjerg Hansen,
1. Maribo flok.

Nordvestfyns division

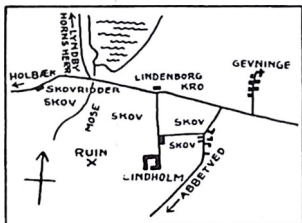
har haft ulveturnering på Hylkedam, korpsets førertræningscenter på Fyn.

De næsten 200 ulveunger oplevede en fornøjelig og spændende turnering, som var tilrettelagt således, at banderne for hver af årets 12 måneder skulle løse en for måneden karakteristisk opgave.

Af resultatlisten skal vi nævne, at de to bedste bander blev: Grøn bande, 1. Middelfart flok og Brun bande, 1. Bogenflokk medens Rød bande fra 1. Assens flok blev bedste bande i turn-out med 55 points af 60 mulige. Det var fint. 1. Bogenflokk placerede sig på førstepladsen.

★ ★ ANDEN STJERNEPRØVEN 2

KENDER DU DIN BY OG DENS
OMEGN OG KAN DU HJÆLPE ANDRE
TIL RETTE?
TEGN ET KORT OVER HJEMEGNEN
I ENKLE TRÆK SOM F.E.KS.

KAN DU OVERBRINGE EN BESKED
PÅ MINDST 15 ORD UDEN VAKLEN?
-ELLER GÅ TIL KØBMANDEN EFTER
TÆNDSTIKKER, MEL OG HVIDTØL UDEN
AT KOMME HJEM MED TEGNESTIFTER,
MELIS OG ET HVIDKÅLSHOVED?

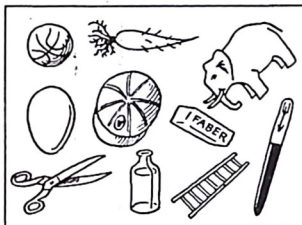
MAN KAN ALTSÅ, NÅR MAN VIL!

KAN DU FØRSTE VERS AF "KONG
KRISTIAN"? ELLERS LÆR DET HER!
KONG KRISTIAN STOD VED HØJEN

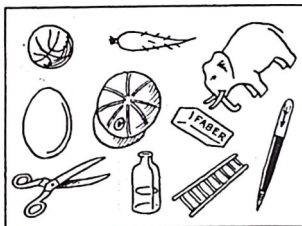
I RØG OG DAMP,
HANS VERGE HÅNDEDE SÅ FAST,
AT GOTHENS HJELM OG HJERNE
DA SANK HVER FJENTLIG SPEJL

I RØG OG DAMP,
FLY, SKREG DE, FLY, HVAD FLYGTE
KAN!
I HVO STÅR FOR DANMARKS KRISTIAN?
I KAMP?

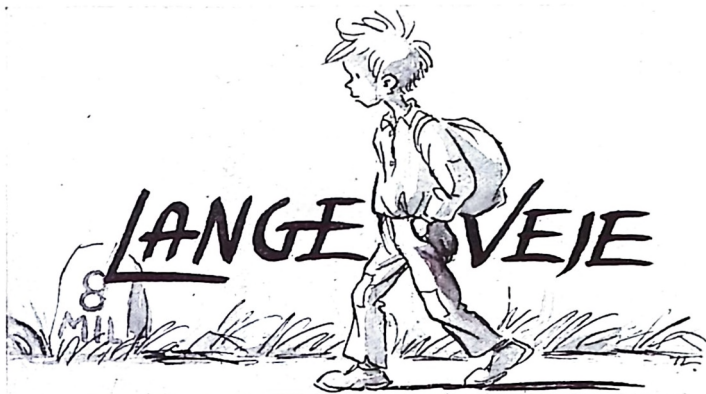
SE PÅ DENNE TEGNING I TO MIN.
DÆK DEN SÅ TIL,

- BETRAGT SÅ DEN NEDERSTE 1 MIN
DÆK DERPÅ OGSÅ DENNE TIL.

- OG SKRIV SÅ NED MINDST 4 AF DE
5 TING, DER ER LAVET OM PÅ

ULVEFORTÆLLING AF ANNESOFIE HERMANN TEGNINGER: THORA LUND

Han syntes ikke, det kunne være
rigtigt med de 100 mil. Han prø-
vede at se for sig landkortet i sko-
len, hvor Fyn da vist ikke havde
været større end Sjælland, og han
tænkte på, at turen i postvognen
om morgenen da vist kun havde
været en 5-6 timer undervejs, og
han tænkte også på, at der fra Ros-
kilde til Korsør havde været 8 mil.
Der kunne være langt nok endda,
men han var dog godt på vej.

På toppen af en høj bakke satte
han sig til at gnave i det sidste af
sine to rundstykker. Det var efter-
hånden så tørt, at det var hårdt
som sten, men det var jo dog bedre
end ingenting. Pludselig hørte han
en stønnen ude fra vejen og så en
gammel mand komme humpende
og haltende med et skærslipperkø-
retøj.

Tungt og pustende satte han sig
i grøften ved siden af drengen og
smøgede sit ene lappede bukseben
op og undersøgte sin ankel, der var
tyk og hævet. »Er De faldet?«
spurgte Jakob medliden. Ja, den
gamle mand var snublet over en
sten og var faldet så uheldigt, at der
vist var sket noget med hans ben.
De sad begge og så lidt på skaden,
så fandt Jakob på at tage sin ter-
nede og snavsede lommeklud og at
løbe hen til en bæk, hvor han dyp-
pede det og lagde det som en slags
omslag om det svulne ben. Det lind-
rede lidt, sagde den gamle, og
Jakob løb et par gange til bækken
og bragte kluden våd og kold til-
bage.

De faldt i snak. Den gamle mand
sagde, at han hed Sebastian, og at
han i tyve år havde gået rundt med
sin skærslippervogn på Fyn. De
ventede ham rundt om på gårdene,
hvor han havde sin faste rute, og
det kunne jo aldrig gå an, at han
svigtede. Jakob fortalte til gengæld,
at han var på vej til Silkeborg for
at finde sin store bror, Jens. Det
syntes den gamle ikke var så
mærkværdigt, han var så vant til
farende folk på vejene, og han
spurgte ikke om ubehagelige ting
i den anledning.

Han lod ovenikøbet Jakob hente
madposen, der lå i køretøjet, og
gav ham et par vældige humpler
med fedt og pølse, som smagte dej-
ligt. Da de havde siddet en timestid
og glædet sig sammen over foråret
over de fynske marker, som var de
dejlige i hele verden, sagde Seba-
stian, måtte de jo finde ud af, hvad
der nu skulle ske. Det gjorde ondt,
meget ondt i foden, når skærslippe-
ren støttede på den, men han skulle
jo nu gerne nå en bestemt gård in-
den aften, for der plejede der at
være et dejligt loft at sove på, og
han plejede ovenikøbet at få udle-
veret et hestedækken.

Jakob syntes ikke, han kunne
forlade sin nye ven i nøden og
spurgte, om han ikke kunne hjælpe
ham derhen, hvor det nu var. Se-
bastian sagde tak til, og lidt efter
skubbende Jakob vognen afsted,
mens den gamle samtidig støttede
sig til ham. De kom ikke hurtigt
afsted på den måde, men fremad

kom de da. De sidste timer sagde Sebastian ikke ret meget, og han var meget bleg under det grå, strittende skæg. Men frem til Nedergården kom de da, og der tog man imod dem, som var de gamle venner, man længe havde ventet på. Et dejligt måltid fik de af boghvedegrød og fedt flæsk, og husmoderen, der var stor og rund og altfavnende, lagde et blyvandsomslag på Sebastians fod, og de fik begge hestedækkener at svøbe sig i oppe på høloftet og sov dejligt.

Og sådan gik det til, at Jakob var fjorten dage om at nå frem til Mideldart. Først gik der et par dage med at reparere foden, og senere fulgte han skærslipperen ad små bugtede vej mellem blomstrende hegn fra gård til gård. De allerfleste steder tog man vel imod dem og havde ventet på skærslipperen og hans køretøj. Jakob lærte at træde det brædt, der trak slibestenen, og at væde den netop så meget, som godt var, når et fint resultat skulle nås. Og Sebastian lærte ham at synge sangen, der meldte deres ankomst:

Her slibes knive!
Her slibes sakse!
Sakse og knive slibes!
Her er skær-slip-pe-ren!*

Og mens de gik, lærte den gamle mand den lille dreng at holde af sit land. Han udpegede fugle for ham, viste ham spor, plukkede blomster og fortalte, hvad de hed, og hvad de kunne bruges til. Han kunne standse på en bakketop og udbrøde: Næ, nu skal vi bare se! og så kunne det være en solnedgang, et lys over engene, en smuk hest, der stod og græssede, eller bare et par skyer, der yndefuldt dansede hen over himlen.

Vejret var vidunderligt i de fjorten dage turen varede, og selv da Jakob blev en gammel mand, tænkte han altid ved ordet »maj« på foråret over Nordfyn. Naturligvis fortalte han undervejs den gamle om, at han var flygtet hjemmefra, og den gamle syntes, at det var så helt i sin orden. Men om der var lang vej, når drengen først var kommet over Lillebælt, kunne han ikke vide, han havde aldrig været udenfor Fyn, for her hørte han hjemme. Men han kendte flere af fiskerne i Middelfart, sagde han, og han plejede at slibe nogle af deres arbejdsknive, og måske kunne han få en af sine venner til at tage Jakob med til Jylland. Det viste sig, at det nok lod sig ordne.

(fortsættes i næste nr.)

Er du vaccineret mod STIVKRAMPE

Jeg har læst følgende i POLITIKEN:

15 DØDE AF STIVKRAMPE

Alle dødsfaldene kunne være undgået, hvis de pågældende havde været vaccineret.

En gennemgang af Blegdamshospitalets journaler viser, at der alene på dette hospital i løbet af de sidste 10 år er blevet indlagt 44 voksne patienter med stivkrampe. Heraf døde de 15.

Stivkrampe skyldes en infektion, man får fra jorden, og det viser sig da også, at næsten alle de angrebne var beskæftiget med land- og havebrug. Blandt de syge var således 8 gartnere, 6 arbejdsmænd og 4 landmænd. Syv af dem døde.

Disse tilfælde af sygdomme og de mange dødsfald kunne være undgået, om de pågældende havde været vaccineret. Enhver der arbejder med jorden, hvad enten det er erhvervsmæssigt eller som fritidsforfølgelse, bør lade sig vaccinere. En torn i fingeren, en træsplint i foden kan blive indgangsporten for sygdommen. Lad Dem vaccinere inden det er for sent.

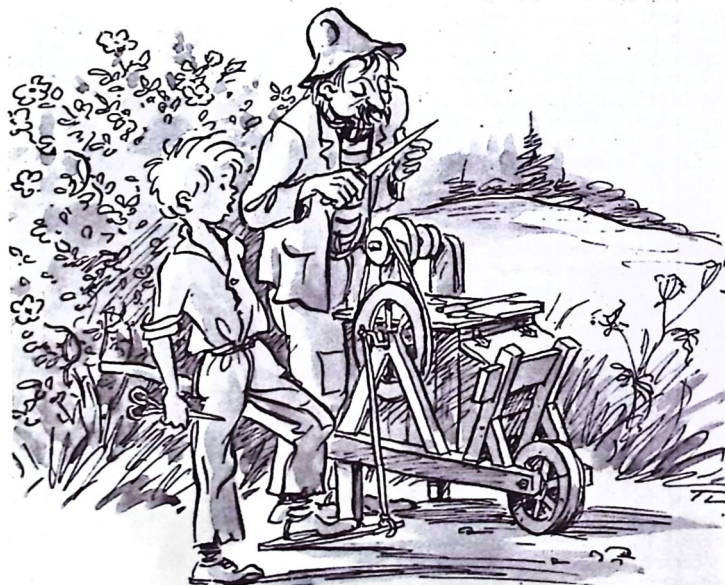
Hvor tit sker det ikke, at du får en træsplint i fingeren, når du er på tur, og hver gang, det sker, er der mulighed for, at du har fået stivkrampe i dig.

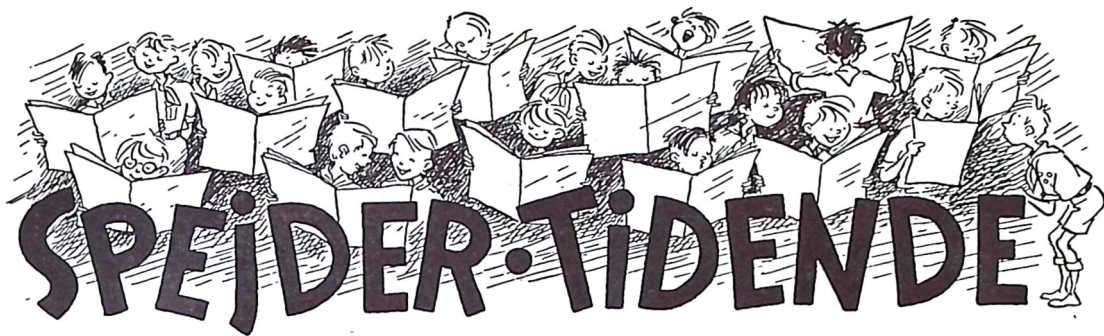
Måske synes du, når du har læst dette, at chancen for, at du får sygdommen, er så lille, at du kan knibe uden om en vaccination. Dertil vil jeg sige, at sygdommen er lige farlig for dig, hvad enten der er 43 eller 43000 andre tilfælde. Her gælder IKKE det gamle ord: fælles skibbrud, fælles trøst.

Tænk ikke alene på dig selv, men også på dine forældre, og sidst, men ikke mindst på de førere, der har ansvaret for dig!

(Stafetten).

DERFOR bør du tale med dine forældre om du er vaccineret mod stivkrampe. Hvis ikke bør du lade dig vaccinere.

SPEJDER-TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Struer trop

kan i år fejre sit 40 års jubilæum, og der er naturligvis i den anledning planlagt en række specielle arrangementer.

Allerførst sendes en lodseddel ud for at sikre økonomien, dernæst falder den årlige divisionsturnering i Struer, jubilæumssommerlejr på Mols Bjerger, spejderudstilling til efteråret og endelig selve festdagen den 16. november, hvor hele divisionen, både ulve og spejdere, samles til stor parade, hvor spejderchefen kommer til stede.

Om formiddagen bliver der løb for alle gamle spejdere, der i dagens anledning gæster deres gamle trop, om eftermiddagen ulveolympiade og spejderøvelse, inden der om aftenen festes og ved hvilken lejlighed Ove Holm vil tale.

KONGSØRE STRAND —

vi ses igen

sang 1. Oslo tropp og 6. Godthaab trop i 1952 i den 2. frændelej, og

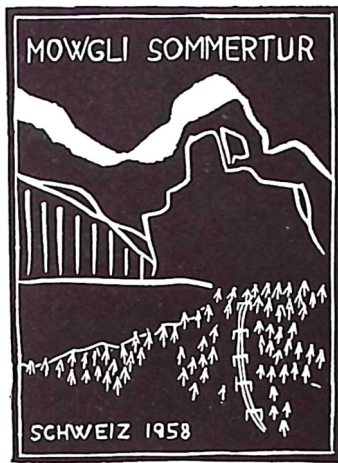
efter gensynet i fjor ved Buvatn i Norge, mødtes vi nu for 4. gang i løbet af 8 år til en ny frændelej, der også i år afholdtes på Kongsøre strand — i de dage, da det var sommer i år.

47 nordmænd og 27 danskere, alle med et sprudlende humør i et spændende lejrtilværelse. Hvem husker ikke Antons kvikke bemærkninger fra sit høje stade på Tingsstedet under patruljeførermøderne, Pronto-gjængens vellykkede lejrtilværelse — og anden »underholdning«, skovmændenes storstilede jagt på de indtrængende marinestaster, deres store behov for hostesaft, og ikke mindst skovmændenes hjælpsomhed og gode kammeratskab. Vi husker de mange badeure, lejrtilværelse, terraintøvelserne, lejravisen »Løvebrølet«s bidske bemærkninger og den store farvestrålende og spændende indianerhike, og sidst de festlige dage i København med afslutning i Cirkus Schumann.

Det var i alle måder en vellykket frændelej, og på ny gentog vi løftet om at mødes om 5 år — først i Norge i 1963 og derefter i Danmark i 1964.

Der gøres klar til den farvestrålende indianerhike.

Mowgli er en af patruljerne i troppen Glen-terne, Nykøbing F., og de har i sommerferien gennemført en tur til Schweiz. Idet de har været gæster hos en skoletrop i Altdorf. Patruljens agenda havde denne fine forside i linoleumstryk.

FREDERIKSBORG-DISTRIKTET

har fået meddelelse om, at nu afdøde godsejer Anton Peter Poulsen, Fredensborg, har betænkt distriktet i sit testamente med en sum på 10.000 kr.

Godsejer Poulsen, som døde 94 år gammel, har givet det store beløb i mindet om hans søn, der var stærkt og aktivt interesseret i spejderbevægelsen, indtil han blev skudt af tyskerne under besættelsen.

Pengene vil blive brugt til en udvidelse af »Egedam«.

3. REGIONAL AGOON

Særstillede spejderes Jamboree

Mandag d. 28. juli startede vi ved 11. Odenses eget hus, vi skulle have været fotograferet, men det øsregnede, så det kunne ikke lade sig gøre — vi kørte så op til vor tropsfører, Ras, for at sige farvel. Her fik vi samtidig af fru Rasmussen en stor pose bolcher i hver bil, og således udrustede kørte vi nu afsted mod Middelfart — over broen og videre mod Esbjerg, hvor vi ret hurtigt fik øje på »Kronprinsesse Ingrid«, der lå ved kajen, klar til efter nogle formaliteter at sejle os over Nordsøen.

Når jeg skriver »vi«, så er vi Holme og Anker samt Jørgen, Erling og mig. Vi havde været så heldige, at det blev os, der skulle repræsentere 14. Odense ved Jamboree'en i England for særstillede spejdere. Det viste sig her, at vi var den eneste trop fra Danmark, der havde haft mulighed for at deltage. Vi var nu spændte på, hvilke oplevelser, der ventede os — det blev mange.

Næste dag ankom vi til Harwich, hvorfra vi kørte med tog til London. På stationen her blev vi hentet i biler og kørt til Gilwell Park — en stor, international lejrplads. Foran administrationsteltet fik vi bl. a. udleveret en rød tørklædering som tegn på, at vi var Jamboree-deltagere. Dagen efter blev lejren åbnet af den engelske spejderchef, Rowallan, der efter talen hejste det engelske flag. Senere på aftenen var der lejrball, hvor nogle engelske deltagere underholdt.

I lejren var der spejdere fra: England, Skotland, Belgien, Holland og Danmark, og vi forstod hinanden glimrende. Når det engelske ikke altid slog til, brugte vi armene. Om torsdagen talte vi i B. B. C., og senere på eftermiddagen besøgte den engelske prinsesse Alexandra lejren — Holme var synlig nervøs — han skulle nemlig trykke prinsessen i hånden, stående foran flagstangen. Imidlertid kom prinsessen fra en anden side end beregnet, så det skabte lidt forstyrrelse i planerne — men Holme klarede sagen med bravour.

Dagene vekslede med konkurrencer og frit samvær, hvor vi underholdt os med de øvrige spejdere. Vi swopped os til en mængde mærker. Holme og Anker viste os

De danske spejdere i Gilwell-Park.

madlavningens svære kunst — kartofler må ikke brænde på — men, teori og praksis — — —

En morgen fortalte man os, at lady Baden-Powell ville besøge lejren, og det var et stort øjeblik for os alle, da lady Baden-Powell hilste på hver enkelt af os og vekslede et par ord med Holme og Anker.

Vi var en dag inde at køre med bus i London, og vi sejlede næsten en hel dag på Themsen, hvor vi især var imponerede af Tower bridge og London bridge, St. Pauls katedral o. m. a., men hvor var Themsen snavset. Under sejlturen var der god tid til for et øjeblik at lade tankerne gå på flugt — imellem alt det storslåede anede man netop her storbyens bagside — under broerne og i havnevarteret.

Lejren sluttede torsdag formiddag, og efter at have sagt farvel til vore nye spejderkammerater rejste vi med toget til Newcastle, hvor vi i to dage blev indkvarteret hos en lærer på en døvstummeskole — en trop herfra havde besøgt lejren en enkelt dag.

Vi fik nu lejlighed til at se lidt af, hvordan englænderne lever privat — det adskiller sig lidt fra vor levemåde, f. eks. bruger man ikke som hos os at sætte blomster i vinduet, billeder på væggene, men til gengæld drak man i spandevise af te. — Vi så fjernsyn, sludrede med hvem det var muligt og havde det vældigt hyggeligt. Lørdag kl. 12,30 gik vi om bord i »Parkeston« og begyndte turen over Nordsøen. Vi nåede efter ca. 24 timers sejlads

Esbjerg, hvor vi blev afhentet og kørt til Odense.

Det var kun spredte træer, jeg har fortalt her, for pladsen er begrænset, men jeg har efter hjemkomsten samlet alle mine indtryk og oplevelser, og om aftenen skriver jeg det ned, så det efterhånden fylder en hel bog — som jeg også håber, det kan blive.

Jeg vil gerne sige tak endnu en gang til Holme og Anker, for det slid I havde med os — I sørgede for, at vi fik så meget som muligt at se, så vi har fået minder for livet. Samtidig en tak til alle, der har været medvirkende til, at turen kunne komme i stand — Odense division — St. Georgsgilderne i Odense, tropsfører o. m. fl.

Ole Roger Hansen.

14. Odense trop.

Irokeserstammen

har gæstet Sverige på årets sommerlejr, idet troppen i 11 dage har været på en strålende sommerlejr i Värmland. Lejrpladsen ved Rottneros var udgangspunktet for en række hikes, dels enkeltageshikes, dels hikes med overnatning under åben himmel, således at man fik gennemtrawlet Gösta Berlings egn fra ende til anden.

Turen sluttede med, at man ad Götaelven sejlede fra Vänersborg til Göteborg.

Skotske spejdere på besøg —

Gram trop har haft besøg af 34 spejdere fra 6. Aberdeen. Sammen holdt de to troppe en 10 dages lejr ved Skelde på Broagerland. Efter lejren indkvarteredes de skotske spejdere hos spejdere fra Gram i 8 dage.

Flere skotter!

Også Toflund — Frie Rovfugle — har haft skotter på besøg. De kom fra Edingburgh. Lejrpladsen var her i Nørreskoven på Als.

SILVAKOMPAS FUNDET!

En københavner trop har i år været på sommerlejr på Kalvø i Genner bugt. De var så uheldige at tabe et silvakompas og en feltflaske, hvoraf silvakompasset nu er fundet. Ejermændene kan skrive til DC Johan Jessen, »Acorne«, Aabenraa.

Sct. Jørgens trop på sommerlejr i Sverige.

Den 24. juni startede 32 friske fyre kl. 6,30 i et noget blandet vejr. Vi skulle til Grönna, en lille by ved Vättern; ca. 6 km uden for byen ligger en sø, som hedder Bunn, der skulle vi være.

Rejsen gik godt, bortset fra at vi skulle skifte 7 gange på turen derop. Fra Jönköping kørte vi i bus til lejrpladsen, som vi noget trætte ankom til henad 9 samme aften.

De første dage lavede vi lejrarbejder en gros, der var meget material og desuden havde vi fået lov til at fælde træer. Terrænet var vidunderligt, det var rigtig urskov i lå i.

Fredag kom der skred i foretagendet, en stor 24 timers hike tog sin begyndelse. Vi havde fået de stedlige spejdere til at lave den til os, og den var meget svær. Stedet hvor vi overnattede var så fyldt med myg, at vi kunne skære dem ud i terninger!

Om søndagen var vi inde i Grönna for at gå i kirke, det var en ret stor og ny kirke. Bagefter sad vi i præstegårdshaven og spiste vores mad. Præsten var trospører for de stedlige spejdere.

Hele næste dag var der udflugt til Vadstena med den hellige Birgittas kloster, solen skinnede og det var meget varmt. Vi var helt gennemblødt af sved bare for at trave den smule rundt. Resten af eftermiddagen fik vi lov til at gå rundt og kigge på byen. Den var lille og hyggelig med små krogede gader og sjove huse. På hjemturen var vi på Omberg, men det var noget diset, så vi kunne ikke se ret langt.

NYE DAVNE TIL ÆRE S. SIDA

1. KL. SPEJDERE

Ivanhoe trop
PA Klaus Witt
Torben Hauschild
Holger Danskes trop
PF Jan Pedersen
Sorgenfri trop

PF Gunnar Bagge
1. Odense trop
PA Jørgen Blohm Jensen
Sct. Jørgens trop - Svendb.

PF Per Graversen
PA Mogens Spangenberg
SM Poul-Erik Hansen

Aalborgs trop
SM Poul Thøgersen
SM Ole Max Müller

1. Akirkeby trop
PF Kjeld Pedersen

2. KL. VANDRINGER

100 km
Laertes trop
PF Keld Petersen
PF Jørgen Kanstrup
Christian IIs trop
PF Erlend Ankersen
PF Finn Bertelsen

60 km
Laertes trop
Claus Sjøvold Nielsen

1. Esbern Snares trop
PF Jørgen Petersen
PA Jens Nørgaard
Lars Nielsen
Søren Petersen
1. Odense trop
PF Keld Larsen
Kurt Kyrle

3. KL. VÆBBERE

Vikingerne
PF Erling Bjørntoft
Holger Danskes trop
PF Jan Pedersen
PA Leif Jeppesen
Sorgenfri trop

PF Jim Borchers
PF Hans Peter Elmer
1. Esbern Snares trop

PA Jens Nørgaard
Lars Nielsen
Steen Nygaard

1. Odense trop
SM Lars Erik Petersen
PF Axel Sløk
PA Hans Clemensen

Sct. Jørgens trop - Svendb.
Arne Egeback

1. Arhus trop
PF Keld Noarth Jensen
PA Jan Schmidt
Jørgen Anker Sørensen

Skorping trop
PF Claus Rasmussen
PF Erik Andreassen

SM Bjørn W. Eriksen
Laksetroppen
PA Carsten Hansen
Birger Hansen

Thøger Larsens trop
Bent Andreassen
Knud Thybo Christensen

4. KL. RIDDERE

Ivanhoe trop
PF Reinhardt Ihme
PF Per Scharling
PA Klaus Witt

Emdrup trop
SM Albert Jensen

Sct. Jørgens trop - Svendb.
PF Carl-Age Jensen
PF Palle Røssel

PF Mogens Pedersen
PF Per Graversen
SM Poul-Erik Hansen

1. Arhus trop
PF Jørgen Vognsen

Skorping trop
Gunnar Fich
Thøger Larsens trop

Jørgen Andersen
Per Eskild Jensen

1. Akirkeby trop
PF Kjeld Pedersen

5. KL. LØBBERE

Mens trop
SM Villy Tarp Sørensen

BLEV *Din* TROP NÆVNT DENNE GANG?

En indianerdag skulle vi selvfølgelig også have, og den gik for sig med vilde skrig og hyl. Vi byggede hytter og lavede primitiv madlavning hele dagen.

I den resterende tid var vi på Vissingsö og kørte i »Remmolagen« og på »Grönnaberget«. Desuden havde vi et stort fantasiløb, men da det var lyst hele natten gik det meste af glansen af det. Lejrball havde vi også, 2 store, hvor præsten og alle hans konfirmander deltog.

Vi kører i »Remmalage«.

SORGENFRI TROP

har med 32 mand og 3 tyske spejdere travet Bornholm rundt på deres sommerlejr.

SØGER DU LÆREPLADS?

Prøv først i Depotet — der har de brug for en kvik og opvakt lærling og det må da være morsomt at komme i lære i vort eget Depot — se bagsiden.

og hans patruljekammerater kan da ikke finde nogen hage ved jubilæumslejr.

Depotet
har de rigtige

SWEATERS

Vi fører kun heluldne sweaters af uvasket uld, som gør, at de er vandskyende. Der findes billigere sweaters med cupramafyld, men de bliver lange og store og hurtigt snævse-

Norske »Islandere«, varme, stærke, billige.

Størrelse	8	10	12	14	46	48	50	52
Marineblå	32,50	35,50	38,50	41,50	44,50	47,50	51,50	55,50
Dueblå	36,50	38,50	41,50	44,50	46,50	48,50	51,50	55,50
Lyse	35,00	37,00	39,50	41,50	43,50	45,50	50,00	
Røde	28,50	30,50	32,50	32,50				

Vildmarkstrøjer:

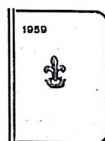
Grå	35,50	37,50	37,50	39,50	39,50	39,50	39,50
-----	-------	-------	-------	-------	-------	-------	-------

Orig. håndstrikkede Færgestrøjer:

drengestørrelser	49,50
voksen størrelser	68,00

DEPOTET MANGLER EN LÆRLING er det noget for dig?

Kvik ung mand med gode skolekundskaber kan antages straks. Interessant læreplads — daghandels-skole og sygekasse betales af Depotet.

SPEJDERNES LOMMEBOG 1959

er udkommet og vi anbefaler, at du sikrer dig et eksemplar snarest — den blev tidligt udsolgt i fjor.

Smuk og prima indbinding.

Verdensatlas og flagkort i farver — knobtavler — jungledyr — båltyper — forbindninger — signalering — blivusk — træerne om vinteren — færdselstavler i farver — patruljestandere m. m., samt alt det sædvanlige kalenderstof 4,25

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39, København K,
telf. Palæ 4526

Odense: Klostervej 19, telf. 11 24 18

Aalborg: Kong Hansgade 1, telf. 2 83 70

Århus: Frederiksgade 69, telf. 3 36 13

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus
til korpsets afdelinger.

Spejdersnes Magasin
Red.: Kommuneleer J. B. Skotte Hansen
Ibsvej 21, Bagsværd
Telf. 98 48 27

Spejdersport
Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Søst

Korpsskontor:
Frydendalsvej 32, København. Telf. VE 3666
Begge blades ekspedition: Korpsskontoret
Kontortid: 8—16, lørdag 8—12